DISSERTATIO
ANATOMICO-CHIRURGICA.
DE
PECULIARI APHTARUM SPECIE,
GALLICÈ
MILLET, MUGUET, BLANCHET,
IN RECENS NATIS.

Die Martis vigesimâ mensis Octobris, anno 1789, à sesqui-secundâ post meridiem ad septimam,

PROPUGNANDA.

PARISIIS,

IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS.

PRO ACTU PUBLICO,

ET MAGISTERII LAUREA.

Ex Typis CLOUSIER, Regis & Regii Chirurgiæ Collegii Typographi, viâ Sorbonæ.

M. DCC. LXXXIX.

DISSERTATIO

ANATOMICO-CHIRURGICA.

Vix vinculis uterinis ſolutus, auras vitales hauſit Fœtus, innumeris obnoxius fit malis, quæ pro diverſâ organorum tenuitate, variiſve quibus deſtinantur officiorum momentis, plùs vel minùs ingraveſcunt. Partes inter, quæ ad præſtantiſſimum naturæ opus efformandum conſpirant, nullæ ſunt undè *frequentior* vel *periculoſior morborum cohors* incumbat, quàm inſervientibus maſticationi, deglutitioni, digeſtioni organis, quæ malè afficit aphtarum ſpecies peculiaris, gallicè *Millet*, *Muguet*, *Blanchet*, vocata. In noſtris regionibus haud infrequens, omnem oris ſuperficiem occupans, nulli parti, nec labiis, gingivis, linguæ, palato, œſophago, ne quidem ventriculo, ipſiſque inteſtinis parcit. De tàm gravi morbo

acturi, partium structuram; quantùm ad nostrum propositum pertinet, priùs anatomicè considerandam censemus.

EX ANATOMIA.

Labra vel labia; unum superius, alterum inferius, rimâ intermediâ dissociantur, quæ os audit. Musculis plurimis constant qui cuti adeò miscentur ut fibræ decussatim coeant, undè diversi fiunt labiorum motus. Extùs tegumentis communibus, intùs membranâ oris teguntur, sub quâ glandulæ miliares & lenticulares plurimæ. In anatomicâ prolabiorum administratione, si epidermide denudentur, post macerationem in aquam, conspicuuæ fiunt papillæ nerveæ multiplices, undè illorum exquisita *sensilitas. Superius labrum sub septo nasi*, inferius ad radices dentium inciforum peculiari ligamento donatur, quod frænulum vocant. Purpureus labiorum splendor, pulchritudinis & sanitatis nota, vasis sanguineis has partes irrorantibus, debetur.

Gingivæ, periostio utriusque ossis maxillaris firmissimè adhærent, eorum faciem internam & externam tegentes eâ parte semicircularis circumferentiæ prominentis, quæ dentium seriem continet. Ob ruborem carneæ à priscis habebantur, sed earum structurâ accuratiùs investigatâ, præbent substantiam ex textûs cellularis lamellis juxtà se positis, propè dentes firmiorem, membranâ tenui tectam, quæ epidermidis continuatio est, cuticulâ simili illi, imò eâdem quâ lingua partesque oris internæ operiuntur.

Vasis sanguineis copiosissimis instructæ sunt gingivæ, hinc adeò rubent; & glandulis numerosis. De gingivarum usu controvertitur. Etiam à neotericis recentioribus, firmandis dentibus inservire dicuntur, quòd iis circumjectæ, mobiles fiant ab earum flacciditate morbosâ. Contrariam sententiam huic opposuit celeberr. Professor Gissensis, *Mich. Bernard. Valentinus* (1) inquiens: » usum gingivarum quod spectat, aliàs is habetur, ut dentium ordinem obsepiat, atque oppletis eorum intervallis, vacillaturam eorum compagem firmet. Nos autem cum pace tantorum virorum hæc vix admitti posse existimamus; non enim credibile mollissimam carnem durissimis dentibus firmitudinem præstare posse, qui alveolis suis, eâ etiam sublatâ, firmissimè inhærent; vel integrâ etiam gingivâ, si quid præter naturam ipsis accidat, deprehenduntur vacillare «. Porrò, & est ejusdem Professoris observatio, utcunquè arctè adhæreat dentibus gingiva, nihilominùs vel unguibus vel spatulâ obtusâ, non difficulter ab iisdem separatur, quod periti ante extractionem facere solent, (vulgò *déchausser*); non secus ac cutis extremum, radicem seu lunulam unguium ambiens, facilè secernitur ab iis qui exuvias digitorum præcavere volunt. A parte clar. *Valentini* stamus.

Lingua, à *Lingendo* dicta, nobilissimum corporis organum, animæque optimus interpres, in ore sub palato continetur. Aliquo modo pyramidalis est & plana, hujus pars anterior

---

(1) In Nosocomio academico, Chirurgiæ medicæ affixo: anno 1714.

mobilior & acuta, apex; posterior vero crassior & lata, basis seu radix vocatur. Superiùs lineâ longitudinali medianâ, lingua æqualiter bipartitur. Cum osse hyoïde, maxillâ inferiori, processu styloïde, pharynge & larynge, aliisque partibus vicinis, musculis, ligamentis & membranis connectitur: inferiùsque medio in ejus corpore, ligamento valido firmatur, cujus extremitas sub apice linguæ, frænulum dicitur.

Peculiaris est linguæ fabrica qualis nulla alia, potissimùm & musculis, nervis, involucris, membranis, puinguedine, ut & glandulis ac vasis notabilibus, constans. Variorum musculorum ope & pro variâ eorum contractione lingua contrahitur, expanditur, protrahitur, retrahitur, & in omnem sensum, sursùm, deorsùm, antrorsùm, & in latera dextrorsùm, sinistrorsùmque movetur.

Vasa copiosissima linguæ substantiam perreptant, arteriæ à carotidibus externis ortæ, sanguinem advehunt; venæ ad ramos jugularium externarum adeunt: sub apice linguæ conspicuæ venæ, raninæ dicuntur. Duobus nervorum ramis à quinto pari, linguæ sensus exquisitissimus; à pari nono mutuati, linguæ motui inservire dicuntur: *Boerhaavius* contrà, hos gustui, illos motui famulari sentit. Vasis etiam lymphaticis instruitur lingua, plurimisque glandulis, quibus à situ insunt nomina.

Tribus membranis cingitur lingua; extima continua cum membranâ oris communi, vaginulas efformat quasi pyramidales & globosas, porosas, pro papillis nerveis tertiæ mem-

branæ ſuſcipiendis. Secunda ſeu media reticularis *Malpighi* dicitur, ex eleganti rete conſtat, papillas nerveas per foraminula ſua tranſmittens. Tertia, papillaris & nervea audit.

Palatum, ſuperior oris pars, inſtar tholi leviter concavum, membranâ oris communi tegitur, cui verò adhuc glandulæ copioſiſſimæ accedunt, liquidum mucoſum pro faucibus lubricandis & deglutitione facilitandâ, per oſcula quàm plurima excernentes.

Œsophagus canalis membraneo-muſculoſus à faucibus ad ventriculum extenſus, in collo ferè poſt tracheam juxtà longitudinem vertebrarum ſitus, in thorace tamen parùm ad dextram, ſiniſtram mox partem inflectitur. Quatuor membranis conſtat, primâ exteriori cum pleurâ continuatâ; ſecundâ muſculoſâ ex duplici ſtrato, fibris ſcilicet longitudinalibus & annularibus; tertiâ nerveâ in varias lamellas adhuc dividuâ vaſculis glanduliſque inſtructâ; quartâ villoſâ ſeu papilloſâ, humore obductâ lubricante.

Canalem ab ore ad anum extenſum, conſtituunt ventriculus & inteſtina.

Ventriculus ſaccus eſt membraneo-muſculoſus, amplus, in epigaſtrio, uſque ad ſiniſtrum hypochondrium ſub diaphragmate, oblique quaſi tranſverſùm, hepar inter & lienem ſitus. Huic duo ſunt orificia: ſuperius cardia, inferius pylorus dicta. Tunicis conflatur quatuor, primâ extimâ à peritonæo, ſecundâ

musculosâ, vario & quasi inextricabili fibrarum ordine formatâ, quarum aliæ quasi circulares à parte superiori ad inferiorem descendunt, aliæ à sinistro latere ad dextrum obliquè excurrunt, quædam tandem orificia ambiunt. Tertia nervea multis vasis sanguiferis & glandulis instructa, rugas constituit; quarta villosa, tenuis, porosa, cellulas rugasque efformans cum præcedenti, cui arctè adhæret.

Arteriæ gastricæ à cæliacâ ortæ, ventriculo sanguinem suppeditant, quem venæ gastricæ ad venam portæ revehunt: nervi admodùm insignes ab octavo pari oriuntur; vasa lymphatica ad receptaculum chyli abeunt.

Instestina in tenuia & *crassa dividuntur*, quatuor tunicis non secùs ac ventriculus formantur: prima membranacea est & à peritoneo mediatè, sed immediatè à mesenterio originem ducit; musculosa secunda duplici fibrarum longitudinalium nempè & annularium ordine constat, quæ pro diversâ actione, motui intestinorum inserviunt. Tertia nervea dicitur, glandulis nec non vasculis copiosis & textu cellulari densiori instructa, prioribus magis extensa, undè rugæ & valvulæ. Quarta tandem villosa, *fines sanguiferorum & principia lacteorum* sustinet, undè accurato examine cribri instar se offert.

Vasis copiosissimis donantur intestina: arteriæ mesaraicæ præsertim, quarum superior tenuibus intestinis, inferior crassis sanguinem advehunt. Venæ eamdem ferè viam sequentes ad truncum venæ portæ & hepar adeunt: nervi deniquè intercostalis soboles, licet tenuis, magnam sensibilitatem confert.

VASA lactea, lymphatica etiam habent inteſtina, non nullæque iis ſunt glandulæ, diverſis nominibus donatæ.

EX CHIRURGIA.

APHTARUM ſpecies, de quâ agimus, in puerulis longè differt ab eâ quâ perſæpè adulti & ætate provectiores afficiuntur : eodem aphtarum nomine vocatæ & ab omnibus ferè Priſcis, nullo diſcrimine habito, deſcriptæ, undè nulla accurata morbi diverſi definitio. Aphoriſmo vigeſimo-quarto tertiæ ſectionis, multiſque aliis locis, *Hippocrates*, inter morbos primæ ætatis infantum proprios aphtas numerat; quas quidem ſuperficiaria oris ulcera, maligna & ſerpentia, igneâ quâdam caliditate prædita vocat; quæ recens natis, tenelliſque accidunt. In puerulis modò in lucem editis, aphtæ fiunt, ait *Galenus*. Ex *Franciſco Sylvio*, haud infrequens infantibus affectus aphtæ, ulcuſcula nempè totam oris ſuperficiem occupare ſolita, ità ut nulli parti parcant, non linguæ, non palato, non gingivis, non labiis, non genis, non faucibus, ne quidem ipſi œſophago, ipſique ventriculo, quantum ſaltem maximè probabile. Eadem ferè leguntur apud *Aetium*, *Aræteum*, *Paulum Æginetam*, *Amatum Luſitanum*, *Foreſtum*, *Sennertum*, *Ettmulerum*, *Wedelium*, & alios.

HIS variis auctorum definitionibus non aſſentimur; nam aphtæ recens natorum, malè ſub ulcuſculorum nomine veniunt; non enim vero pure, ſed ſeroſâ potius colluvie ſcatent. In tuberculorum, puſtularum, aut veſicularum cenſum redi-

gendas esse, non in ulcerum, fides oculorum evincit : undè accuratior sit sequens definitio.

Recens natorum aphtæ, tumores sunt albicantes, superficiarii, rotundi, diametri exiguæ, milii aut cannabis semen magnitudine vix excedentes, seroso quodam liquore referti, in squammas abeuntes, & acriter doloriferæ.

Superficiariæ pustulæ, frequentissimè primò in labiis aut gingivis emergentes, posteà in omni superficie internâ oris erumpunt, linguam, palatum occupant, ulteriùsque pergentes fauces & œsophagum inficiunt, demùmque in ventriculo & intestinis progrediuntur : variisque in his locis crustas efformant densas subjacentibus partibus adhærentes. *In sectionibus* cadaverum, has crustas in ventriculo & intestinis multoties observavit hujus Disceptationis Præses.

Harumce pustularum distinctio, ut & variolarum, est in benignas seu discretas & malignas aut confluentes : à mali progressu tertia constituitur species, in quâ partes gangrænâ brevi corripiuntur.

Incertum est à nativitate infantis tempus invasionis, nunc citior, nunc tardior, sed persæpè paucis diebus à natalibus ingruit.

Quædam sunt morbi futuri signa prævia. Subitò insomniis vexantur pueruli, diu noctuque ejulantes, contabescit totius corporis habitus, flaccessit cutis, pallet facies, motus interdùm convulsivi

convulſivi adſunt ; vomitus & ructus acidum redolentes, tormina oriuntur, & diarrhæa continua, materiæ aquoſæ & viridis, odorem acidum & fætidum ſpargentis.

Dein os infantis inflammatur, lingua aſpera fit & veluti aculeata : papillâ mammæ immiſſâ, nutrices ardorem oris infantis mordentem ſentiunt. Tunc hinc & illinc elevatur cuticula, ſuboriuntur tumores albicantes, inæquales, in veras veſiculas abeuntes, in labiorum angulis incipientes, mox per gingivas, linguam, palatum, totamque oris internam partem ſerpentes.

In hoc ſtatu nutricis mammas reſpuit infans, ſiti miſerè excruciatur, lacti ſugendo impar : diarrhæa ſupereſt & ſæpè ab excrementorum acrimoniâ, puſtulæ circà anum aphtis ſimillimæ. Non ſemel clar. actûs Præſes, mammas nutricum puſtulis ejuſdem ſpeciei affectas obſervavit.

Vesiculæ albæ, amplæ, ſuperficiariæ, quarum interſtitia nec rubeſcunt nec inflammantur, diſcretam earum indolem, benignumque morbum ſtatuunt. Si verò puſtulæ ſint exiguæ depreſſæ, tenaces, ita multiplicatæ ut ferè coeant, flavo colore tinctæ, confluentem eruptionem, malignumque malum indicant. peſſimæ omnium habentur cinereæ, lividæ, atro-purpureæ, ita inter ſe junctæ ut unicam cruſtam conſtituere videantur : gangrenæ imminentis ſigna.

Hæc puſtularum malignarum ſpecies rara eſt : non niſi in noſocomiorum diverſoriis ubi majori numero pueruli conge-

runtur; quæ maligni morbi ſpecies, in pariſienſi, vulgò *les Enfans-Trouvés*, olim endemicè graſſabatur.

De puſtularum judicatione certi quidquam haud ſtatui poteſt: intrà quinque vel ſex dies nonnunquàm exſiccantur, & decidunt cruſtæ, ſi levis ſit cauſa morbi; aliquando uſque ad duodecimum diem firmiſſimè adhærent; ſæpè etiam deciduis illicò cruſtis, novæ renaſcuntur denſiores: tunc non niſi intrà duas vel tres hebdomadas terminantur.

Pustularum prognoſis deſumitur ab earum ſpecie, colore ac multiplicitate: albæ, ſolitariæ & diſcretæ hùc & illùc in labiis, linguâ & internâ oris parte ſparſim tantum eruptæ, non periculoſæ, brevi facilèque curantur: longè periculoſiores confluentes, flavo colore tinctæ, imas uſque fauces denſo agmine, & ulteriùs œſophagum, ventriculum & inteſtina obſidentes. Cinereæ, lividæ, atro-purpureæ ita coeuntes ut unicam cruſtam conſtituant, inſtar recentis lardi, ſubjacentibus partibus adhærentes, lethales ſunt.

Salus omninò ſperanda, ubi deciſis cruſtulis, nulla amplior ſequitur eruptio, & humidè irroratis partibus, decreſcit morbus: majus autem periculum, ſi tardè exſiccentur, deciduiſque ipſis, aliæ æquè denſæ ut priores renaſcantur & ſiccæ exaſperatæque ſint partes.

Signa puſtularum eruptionem præcedentia, & ſocia ſymptomata, mali fomitem in primis viis quærendum eſſe, ſatis ſuperque teſtantur. Hinc impura quæcumque colluvies in recens

natorum primis viis, proxima mali causa, à retento in intestinis meconio præcipuè oriunda. Ab eâ enim fæce fuscâ, tenaci, diùque retentâ, lac nutricis vitiosè coagulatur, hinc acidum in ventriculo redundans, cujus halitus plus minusve acer, sursùm exhalans, molles & teneras oris partes inficit & lædit. Ventris tormina, aquosior diarrhœa, fæcum color viridis, cœteraque alia symptomata, ex ipso acido præpollenti intestina vellicante, repetenda sunt.

Natura provida in matrum mammis *colostrum* secernit, quod insitâ virtute meconium diluit & educit. Hinc infantes proprio matris lacte nutriti, pustulis aphtosis ferè semper immunes, dùm qui alieno lacte utuntur, iis frequentissimè laborent; præsertim in nosocomiis ubi misera vetitæ libidinis progenies hospitatur. Ibi deficiente *colostro*, seu primario lacte, neglectâque meconii medicâ purgatione, adeò frequens est morbus.

De variis causis generationis colluviei cujuscumque in ventriculo & intestinis, dicere longiùs foret, unicam tantum referre liceat, ut potè haud rariorem : fit ex intempestivâ & perversâ methodo, quâ nutrices ut plurimùm lac præbent infantibus quoties vagitant : verùm enim verò rarissimo casu, fame vexantur quandò vagitus edunt infantes, sed plerùmque fæcibus alvinis aut urinâ madefacti, vel intestinorum torminibus correpti sunt. Tantâ itaque nutrimenti copiâ obrutus ventriculus, illud ritè concoquendi haud pollet robore : hinc lactis indigestio & aciditas.

In ipso lacte sæpè sæpiùs morbi fons uberrimus. Etenim

ſi nutrix vino, aut poculis ſpirituoſis ſit dedita, ſi mariti amplexus intempeſtivos, durante lactatione, laſcivior admittat, lac ejus repentè corrumpitur, coaceſcit, acrior fit, & infantis illud ſugentis genas, fauces, linguam &c. inficit: hincque & illinc ipſius acritudine puſtulæ effloreſcunt: non minùs acriter in ventriculo ſævit. Quantum igitur diſcrimen à nutricibus ſoli mercedi inhiantibus, minùs ſobriis, immundis, protervis, aut morum turpitudine coinquinatis? Quam in lubrico exponitur prolis innocuæ ſalus.

Perversus quarumdam nutricum uſus, infantibus ſomnum pariendi in mammis, etiam ſæpè fit mali cauſa. Lac enim in ore ſtagnans, acrimoniâ donatur, totam internam oris membranam erodit; & ab immunditie & acritudine gignuntur puſtulæ.

Altera tandem morbi cauſa ex pulte, quâ lactis copiâ orbi, aut à nutricis uberibus omninò depulſi, ſæpiùs nutriuntur. Cibus enim craſſior ex farinâ præſertim triticeâ crudâ & lacte paratus, mediæ inter ſolidam & liquidam conſiſtentiæ, etſi ad hanc propiùs accedat, nec quidem ſorbilis, in ventriculo ingeſtus debiliori, ritè concoqui nequit, corrumpitur, ac in paſtam glutinoſam, acidamque vertitur. Hinc aciditas & acritudo, proxima accidentium quæ morbum comitantur, cauſa.

Nimiæ excretiones, humores acres retenti, infantis corporis inertia & deſidia, imminuta perſpiratio, immunditics, habitatio in humidis aut in aëre corrupto, totidem ſunt cauſæ, morbi indolem, ipſiuſque accidentia ingraveſcentes.

Ad præcavendam aphtarum in recens natis eruptionem, earum sedulò removendæ sunt causæ. In hoc fine impura quæcumque colluvies in ventriculo & intestinis promptè subducenda; opportuno tempore eliminandum meconium. Præbeatur lac nutricis recens enixæ, (si deficiat mater) quod ad naturam parentis proximè accedat. Vitetur iterata in abdomine colluvies, cavendo ne intempestivo tempore lac ducant infantes, aut ad mammas obdormiscant : si vitio quodam lactis nutricum laborent, studiosè inquiratur, quænam sit illarum vitæ ratio : si labe aliquâ inquinatæ sint, exulent. Puls quæ puerulis offertur lactis loco, teneræ ipsorum naturæ sit accommodata; farinæ crudæ substituatur panis, coctione ad consistentiam pultis redactus; frequenter id alimenti renovetur, ne in fermentationem abeat. Procul sit immundities, linteamina sæpè commutentur, & frequentissimè infantes abluantur. Os eorum aliquoties de die colluatur : lotio ex aquâ frigidâ sæpius repetitâ optimè conducit. Aëri circà infantem liber pateat accessus, vaporesque malè olentes suffimentis aromaticis corrigantur.

His præsidiis si præcaveri nequeat morbi eruptio, ipsaque jam jam irruerit, media curatoria promptissimè adhibeantur, intrà paucas enim horas ferociter sævit malum. Pharmaca illud debellatura, vel interna vel externa sunt, utrisque sæpè sæpiùs utendum; varia seligantur pro variâ eruptionis causâ, nec non illius indole.

Si à neglectâ meconii evacuatione veniat morbus, blando cathartico illud ejiciatur, nempè syrupo è chicoreo cum rheo,

vel etiam ſolo lactis ſero, cui paululùm mellis additur. Hoc medium in recens natis anteponendum, quod ad naturam *coloſtri* propriùs accedat. Si ab impurâ quâcunque colluvie primas vias inficiente oriatur morbus, vomitoria, præ cæteris aliis mediis, præcipuè ſi morbi fomes adhuc in ventriculo lateat, cientur; morbi cauſam citiùs tollunt, ventriculum ſimul & alvum exonerant. Inter varia emetica infantibus congrua, vinum antimoniatum à clar. *Armſtrong* maximè commendatur. Interdùm purgantia lenia ſive lubricantia, infantium teneræ ætati accomodata, curationem abſolvunt, modò tempore opportuno adhibeantur; aſt non niſi ſummâ cautione ſunt tentanda, ſi urgeat diarrhæa, aut fæcum acrimoniâ erodantur partes: præſtat potiùs *enematibus uti ex decocto mucilaginoſo paratis*. Interdùm lac nutricis recens enixæ ducat infans & ſubminiſtretur nutrici potus copioſus, blandus, materiei acrimoniam demulcens, cibo utatur tenui, vitet ſalſa & acria.

Si nutrice orbetur infans, frequenter & copioſè ei detur potus attenuans, demulcens, farinoſus, ſaponæus: huic ſcopo inſerviunt potus omnes *calidi*, decoctum avenæ excorticatæ, hordei, ſuccus raparum expreſſus ſaccharo edulcoratus, infuſio ſeminum lini cum melle ſimplici vel roſaceo, ut ſapori conſulatur.

Si acidum aut à pravâ lactis qualitate, vel ab indigeſtâ pulte aut à nimiâ ventriculi debilitate productum, in primis viis præpolleat, eadem, ut dictum fuit, ſunt adhibenda;

quibus jungere juvat abſorbentia, acidum compeſcere valentia, inter quæ maximè laudatur magneſia.

Interea remediis externis, ut citiùs ſecedant puſtularum cruſtæ, ſub linimenti formâ, utendum; nam gargariſationis incapaces recens nati, quippè cum quidquid eis propinatur, ſtatim deglutiant. Itaque linimenta ex materiâ innocuâ conficienda ſunt, ut tutiùs in ore ingerantur. Diverſa ſint pro variâ eruptionis indole: ſi diſcreta & benigna, os internum infantis, ſolâ aquâ communi tepidâ in quâ ſacchari fruſtulum ſolutum fuerit, aut infuſo ſalviæ vel florum ſambuci cum melle, eluere ſufficit.

His mediis egregiè exſiccantur puſtulæ, brevique decidunt cruſtæ: *in hoc caſu maximè etiam* laudatur raparum in aquâ coctarum ſuccus expreſſus, cui ſubindè aliquid ſacchari additur, quo ter quaterve ſingulis diebus loca aphtoſa illiniuntur: eum haurire poſſunt infantes, tuncque os non tantum, parteſque in ore contentæ, ſed etiam œſophagus & ventriculus, quos non minùs puſtulis affici diximus quam oris partes, ipſius beneficio fruuntur.

Si confluens & maligna ſit eruptio, frequentiùs os infantis eluatur; puſtulæ illiniri debent linimento cui detergendi ſit virtus: in hunc finem optimè conducunt infuſa plantaginis, agrimoniæ cum melle roſarum, levis ſolutio vitrioli albi, vel etiam ſpiritus vitrioli cum melle roſarum ad gratam aciditatem

ufque temperatus. Sic etiam utiliter adhiberi poffunt fomenta circà collum.

Si verò tota oris & œfophagi interna fuperficies ità puftulis obfita fit, ut impediatur deglutitio; præter allata media, enemata, balnea tepida, omnifque generis fomenta auxilio fint : nec negligendus veficatorii, pro re natâ, ufus.

Batavæ feminæ & obftetrices, rubetam filo alligatam ori infantum, hâc puftularum eruptione correptorum imponunt, extractam in aquam frigidam injiciunt, ut vires recolligat; tùm iterùm imponunt : fed contingit fæpiùs, ut imbibito veneno rubeta rumpatur, iftâque rubetæ novæ impofitione fæpiùs reiteratâ, infantes curentur, & flammantes puftulæ evanefcant.

Si verò livefcant puftulæ, fi putredinis & gangrænæ metus jam jam immineat, eluendum eft os infantis frequentiffimè decocto corticis peruviani, vel infufo rutæ, ferpentariæ, falviæ, fcordii, cum melle rofarum.

Exsiccatis tandem cruftis, & deciduis, crudæ & excoriatæ partes adeò fenfiles funt, ut potus tenuiffimus, diriffimos dolores provocet : optimè dolorem leniet folutio gummi arabici, aut ovi vitellum conquaffatum & additâ aquâ rofaceâ dilutum.

Minuto dolore, adftringentibus vafa nimis dilatata fenfim compefcentibus, curatio abfolvatur.

HANC

HANC Dissertationem, Deo juvante, & præside M. JOANNE-ABRAHAM AUVITY, *Artium & Chirurgiæ Magistro, nec non Nosocomii, vulgò* Les Enfans-Trouvés, *Chirurgo præcipuo, tueri conabitur* JOSEPHUS HUTTIER, *Rhemensis, in almâ Universitate Parisiensi Artium liberalium Magister, Chirurgiæ Candidatus.*

FINIS.

1790